

PEKKA ERVAST

Jälleensyntymis- muisti

Kustannusosakeyhtiö Tietäjä

Jälleensyntymismuisti

Helsingin esitelmia keväällä 1924 pitänyt

PEKKA ERVAST

Tulisoronen
Lahti 2023

1. painoksen, v. 1924, näköispainos
(Lisätty nimiösidu ja kirjaluetelo)

www.tulisoronen.fi

www.kristosofia.fi

ISBN-978-952-7316-31-3 (nid)

Kustantaja: Tulisoronen
Lahti 2023

Valmistaja: BoD – Books on Demand
Norderstedt, Saksa 2023

JÄLLEENSYNTYISMUISTI

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 17

JÄLLEENSYNTYMISSUISTI

HELSINGIN ESITELMIÄ
KEVÄÄLLÄ 1924 PITÄNYT
PEKKA ERVAST

VIIPURI 1924
KUSTANNUSOSAKEVHTIÖ TIETÄJÄ

TAMPERE
TAMPEREEN SENTRAALIKIRJAPAINO 1924

I.

ALKUSANA.

On kulunut kohta kolmekymmentä vuotta siitä, kun olimme muutamat teosofit täällä Helsingissä kerran koolla ja keskustelimme siitä, mikä oli tärkein teosofinen oppi. Useimmat meistä olivat nuoria, eikä kukaan meistä ollut monta vuotta ollut teosofina. Me nuorimmat varsinkin olimme yhtä mieltä siitä, että tärkein teosofinen oppi oli oppi veljeydestä, josta oli puhuttu Teosofisen Seuran ensimmäisessä ohjelmapykälässä. Jos se jäisi jällelle ja kaikki muu poistettaisiin, olisi kuitenkin teosofinen sanoma pelastettu meidän mielestämme. Mutta läsnäolijoista kokenein, joka iänkin puolesta oli vanhin, väitti, ettei veljeys lainkaan ollut tärkein oppi: tärkein teosofinen oppi oli oppi jälleensyntymisestä ja karmasta. Jälleensyntymiseen ja karmaan sisältyi hänen mielestään teosofian varsinainen sanoma meidän ajallemme.

Kun näin kolmekymmentä vuotta myöhemmin muistelen tuota keskusteluamme, josta en todellakaan muista muuta kuin nämä kaksi kohtaa, täytyy minun sanoa, että hän, tuo vanhin meistä, oli sittenkin oikeassa, sillä veljeyttä on saarnattu maailmassa yllin kyllin, se

on kristinuskonkin perusoppi, ja täällä länsimailla on siitä puhuttu julkisesti ja innostavana aatteena yli sata vuotta. Ranskan suuren vallankumouksen yhteydessä puhuttiin yhdenvertaisuudesta ja veljeydestä ja pitkin viime vuosisataa on sitä saarnattu. Sen sanoman puutteesta maailma ei kärsi, mutta kylläkin itse veljeyden puutteesta. Eikä teosofinen liike ollut saanut tehtäväkseen julistaa veljeyttä teoreettisessa merkityksessä, vaan muodostaa »yleisen veljeyden ydin», sillä veljeyttä puuttui maailmasta. Sentähden teosofinen liike toteuttaa suhteensa veljeyskysymykseen siinä määrin, kuin se elää veljeyttä.

Maailma siis kaipaa toista sanomaa, ja se sisältyy noihin kahteen sanaan: jälleensyntyminen ja karma. Tämä oli uutta länsimailla, sitä meidän sivistyksemme kaipasi.

Jos katselemme ihmisiä ainoastaan yhden elämän kannalta, silloin käy veljeys sangen arvoitukselliseksi, silloin täydellisyyteen pyrkiminen — Jeesushan sanoo: »tulkaa täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen» — jää ratkaisemattomaksi pulmaksi. Mutta kaikki astuu toiseen valoon, jos ymmärrämme, että ihminen on henkiolento, sielu, joka syntyy uudestaan ja uudestaan maailmaan. Silloin kaikki muuttuu, silloin meidän käsityksemme veljeydestä syvenyy, silloin ymmärrämme, missä on ihmisten tasa-arvoisuus. Henkiolentoina he ovat pohjaltaan tasa-arvoisia, koska kaikki kerran tulevat saavuttamaan täydellisyyden, mutta persoonallisina ihmisinä eivät ole yhdenlaisia; toinen on lahjakas, hyväsydäminen, toinen itsekäs, jopa rikokselinen. Ja kuinka erilaisia ovat rodut, kansat, heimot!

Entä missä on uskontojen veljeys? Ei sekään ole ulkonaisissa, ei kirkoissa eikä opinkappaleissa. Kristitty ei ole tuntenut veljeyttään buddhalaisen ja muhamettilaisen kanssa; hän uskoo tuntevansa »ainoan totisen Jumalan», jota toiset muka eivät tunne, ja hänen täytyy siis käännättää heitä kristinuskoon, jos hän tahtoo huolehtia heidän »iankaikkisesta parhaastaan». Muhamettilainen taas ajattelee, että kaikki, jotka eivät tunnusta Jumalan viimeistä profeettaa, Muhammedia, ovat pimessä, — ja olla hyvä kristityitä ja buddhalaisia kohtaan on vaikea asia. »Pakanoista», neekereistä y. m., joita vielä viime vuosisadalla metsästettiin ja myytiin orjina, emme nyt puhukaan.

Mutta jos ymmärrämme etsiä, niinkuin teosofisessa liikkeessä on teroitettu, uskontojen »salaista viisautta», ja huomaamme sen kaikkialla puhuvan samalla tavalla elämän sisäisestä rakenteesta, toisin sanoen opettavan jälleensyntymistä ja karmaa, silloin muuttuu käsityksemme uskonnosta. Ja kun jälleensyntymisen kannalta katselemme elämää, silloin ymmärrämme, ettei ole mitään hätää ihmisillä, kuulukoot he mihin uskontoon tahansa. Tänään ovat buddhalaisia, ensi ruumistuksessa ehkä kristityitä j.n.e. Kirkolliset uskonnot ovat ulkonaisia asioita, mutta sisästä katsoen samalla yrityksiä saattaa ihmisiä oivaltamaan, että käyvät elämän koulua tullakseen hyviksi ja viisaiksi, ja pyrkimään itse eteenpäin.

Jälleensyntymisoppi todella muuttaa käsityksemme elämästä. Jos olemme esim. sosialisteja mielipiteiltämme ja vakuutettuja siitä, että nykyinen yhteiskuntajärjestys on huono, tulemme helposti katkeriksi ajatellessamme elämää yhden ainoan elämän kannalta. Ennen pitkää

voi meistä tuntua, että olosuhteet pitäisi saada paremmiksi keinoilla millä hyvänsä. Jos silloin heittäydymme esim. aseelliseen vallankumoukseen, voimme saada aikaan enemmän onnettomuutta kuin onnea, vaikka alkuperäinen tarkoituksemme oli hyvä, jota vastoin, jos uskomme, että ihmiselämä on luonnon puolesta viisaasti järjestetty ammoisista ajoista saakka, niin että ihminen syntyessään tänne uudestaan ja uudestaan saa kokea sekä »hyvää» että »huonoa», olemme täynnä rauhaa, vaikkakin huomaamme epäkohtia yhteiskunnassa. Kyllä tietysti ajatteleamme: nämä epäkohdat olisi poistettava, elämä olisi saatettava onnelliseksi sekä itsemme että toisten takia; mutta väkivallalla ei saada pysyväistä hyvää aikaan, ainoastaan henkistä tietä, sisäisesti, kasvattamalla ihmisiä näkemään, missä on vika ja kuinka pitäisi olla. Kuta lukuisammaksi kasvaa se ihmisjoukko, joka herää ajattelemaan ja oppii arvostelemaan, sitä helpommaksi käy myöskin luonnollista ja laillista tietä saada muutoksia aikaan ulkonaisessa yhteiskunnassa. Muutokset tulevat silloin sisästä päin ja ikäänkuin itsestään, jäaden pysyväisiksi ja siunausta tuottaviksi, koska vastaavat sisäistä tarvetta.

Sentähden jälleensyntymisoppia tarvitaan nykyaikana suorastaan yleishyödyn ja yhteisen edun kannalta. Tämä oppi onkin viime aikoina suuresti levinnyt länsimailla. Siitä asti, kun teosofinen liike alkoi sitä julistaa 80-luvulla, on jälleensyntymisaate levinnyt niin, että nykyään melkein yhtä hyvin voisi laskea niitä ihmisiä, jotka eivät siitä ole kuulleet, kuin niitä, jotka sen tuntevat.

Kun ihminen tyystin harkitsee jälleensyntymisoppia, käy se hänen järjelleen myötätuntoiseksi ja selväksi;

SISÄLLYS

- I. Alkusana
- II. Ihmisen muisti
- III. Luonnon muisti
- IV. Jälleensyntymismuisti erikoisilmiönä
- V. Jälleensyntymismuisti yleisilmiönä
- Kirjaluettelo

9 789527 316313